

PĂMÂNT ȘI OAMENI: PATRU TIPURI

- Duminica a 21-a după Rusalii, Pilda Semănătorului -

Există un singur Semănător și un singur fel de sămânță, dar sunt patru categorii de pământ. Solul inimii este singurul element variabil. Așadar, vina pentru aparenta ineficiență a semănării cuvântului Sfintei Evangheliei nu-i aparține nici Semănătorului (fie Mântuitorul Hristos, fie lucrătorii Lui, preoții), nici seminței Evangheliei. Problema este legată de calitatea solului din care este alcătuită inima omului în care ajunge această sămânță. Unii oameni își deschid inima lui Dumnezeu și primesc Evanghelia din lucruri care ni se par banale. O participare la Sfânta Liturghie, o predică citită sau ascultată, citirea unei cărți religioase prăfuită de vreme, îi pot conduce pe oameni la calea adevărului. Pe alții însă, nici tunetele de pe Sinai, nici scenele teribile ale răstignirii Mântuitorului, nici pătimirile sfinților mucenici, nu-i determină să primească adevărul. De multe ori, noi căutam cauzele necredinței oamenilor în sărăcie, grijile familiei, stres sau în alte o mie de lucruri de suprafață. Însă adevărata cauză se află la purtător: solul inimii nu este același la toți oamenii. Și această calitate a terenului inimii noastre depinde de noi, doar de noi. Pilda semănătorului ne prezintă patru tipuri de relații care există între om și Cuvântul lui Dumnezeu: **1. nepăsarea;** **2. superficialitatea;** **3. dualitatea** (inima împărțită) și **4. seriozitatea.** În funcție de aceste atitudini, oamenii (*în inima cărora e semănată sămânța Evangheliei*) se împart și ei în patru categorii: **1. NEPĂSĂTORII** - cei pe care nu-i interesează valorile veșnice. Umblând din floare în floare și căutând doar plăcerile vieții, aceștia sfârșesc cu aripile frânte. **2. SUPERFICIALII** - oamenii care, deși au intenții bune, sunt slabi și fără temelie, căci se opresc doar la suprafața lucrurilor. **3. PĂTIMAȘII** - cei care, deși primesc adevărul și îl apreciază, se lasă biruiți de vechile lor obiceiuri păcătoase. În viața lor, sămânța adevărului nu va putea niciodată să aducă rod. **4. SERIOȘII** - cei care iubesc adevărul, lăsându-și inima la dispoziția Duhului Sfânt. În viața acestor oameni rodul nu întârzie să apara. Iar rodul va fi bogat. Fiecare om se poate încadra, în anumite momente ale vieții, într-una din aceste patru categorii de pământ. Uneori Cuvântul pe care-l auzim cade lângă drum, uitându-l ca și cum nu l-am fi auzit niciodată. Fie „pasărea” somnolenței, fie cea a neatenției, fie cea a spiritului critic, ne pot face să fim uneori pământ de lângă drum. Alteori, ne entuziasmăm mult prea repede față de o faptă bună, însă ne pierdem elanul imediat și, neavând rădăcină adâncă, renunțăm. Alteori, mergem pe calea adevărului mulți ani cu perseverență, dar în final, spiniile îngrijorărilor sau al plăcerilor păcătoase biruiesc și totul este pierdut. Există și momente în care suntem pământ bun, afânat, doritor să primească adevărul asemenea unui burete. Atunci aducem rod bogat. De cine depinde situație în care ne putem afla? Doar de noi și de alegerea pe care o facem!

IISUS Hristos - Viața noastră cea veșnică

Nenumărate au fost minunile pe care le-a săvârșit Mântuitorul nostru Iisus Hristos în timpul anilor de activitate în mijlocul oamenilor. Cuvântările Lui uimeau mulțimile, nimeni nu mai vorbea asemenea Lui! Dar faptele Sale, minunile pe care le săvârșea la tot pasul, au fost mai presus de tot ceea ce făcuse vreun om vreodată! De aceea se întrebau: „Cine este Omul acesta?”. Și pe bună dreptate se întrebau, pentru că toți cei ce fuseseră martorii minunilor, vedeau o putere extraordinară care lucra în persoana acestui Om cu totul deosebit. Din răutate, unii spuneau cântind pe la colțuri că Iisus lucrează cu puteri demonice. Cei ce recunoșteau că Domnul Iisus făcea din iubire toate acele fapte, spre binele oamenilor aflați în suferință, mărturiseau că întru toate acele fapte este puterea lui Dumnezeu, iar Cel ce le face este Omul lui Dumnezeu! Vreun proroc, un om sfânt, un trimis al Cerului sau... poate chiar Mesia cel mult așteptat? Erau întrebări firești. Oamenii vedeau, se minunau și voiau să înțeleagă. Răspunsurile aveau să vină tot de la Domnul, atât prin cuvânt, cât și prin alte fapte. Și-a arătat puterea asupra naturii umane, asupra puterilor malefice ce o înrobise de multe ori, asupra suferințelor, bolilor, durerilor de tot felul. Oriunde apărea Marele Învățător, mulțimile se îngrămădeau aducând în fața Acestuia pe cei suferinzi. Multe dintre aceste minuni sunt relatate în Sfintele Evanghelii. Multe vor fi rămas nescrise. Asupra tuturor Mântuitorul se apleca cu nesfârșită răbdare și compasiune. Dumnezeu Cel întrupat vedea suferința creaturilor Sale, lucrarea răului între oameni și în această lume pe care El a creat-o din iubire. De aceea a venit chiar aici, ca un Mântuitor, ca un Salvator al întregii creații. Fiecare minune săvârșită a mărturisit despre iubirea divină și despre puterea dumnezeiască a Domnului Iisus – Omul Dumnezeu! Lecțiile mântuirii nu au fost predate de Domnul în palate, nici pentru elitele vremii, ci pentru oamenii simpli, pentru aceia care însetau într-adevăr după cunoașterea lui Dumnezeu. În praful drumului Nainului, pe Muntele Fericirilor, pe creasta Taborului, în apele sărace ale Ghenizaretului, în cimitirul Gherghesenilor și mai ales pe înălțimea Golgotei, în aceste locuri s-a revelat puterea și iubirea lui Dumnezeu față de oameni! În tot ceea ce a făcut, Mântuitorul nu a căutat spectacolul, senzaționalul cu orice preț. El era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și nu ducea lipsă de nimic. Voia să le descopere oamenilor taina mântuirii! Toate minunile au fost extraordinare, însă câteva dintre ele au răsturnat cu totul orice înțelegere omenească. Iar acestea au fost învierile din morți! Fapte dumnezeiești, care au depășit chiar și cele mai de netrecut bariere. Iar moartea este o barieră de netrecut, unde nimeni și nimic nu mai poate să schimbe. Însă, Iisus Hristos a arătat că poate și așa ceva. **Slavă Ție, Doamne!**

Între sfinții bineplăcuți lui Dumnezeu care au odrăslit din neamul nostru românesc, strălucește ca un soare luminos cu raze de aur, numele Sfintei Cuvioase Parascheva, cinstită după cuviință de întreaga ortodoxie. Istoriografia bisericească ne relatează ca Sfânta Parascheva era din spița noastră, născându-se în localitatea Epivat așezată pe malul Mării Negre (astăzi Capul Caliacra), într-o familie de vlahi înstăriți. Avea un frate cu numele Eutimie care mai târziu a devenit episcop de Madita în Asia Mică. Cuvioasa Parascheva de mică a urmat lui Hristos, îndeletnicindu-se cu rugăciunea,

postul și privegherea, făcând în același timp numeroase acte de milostenie față de cei săraci și nevoiași din jurul său. Mănată de dorul de desăvârșire a plecat la Constantinopol închinându-se la sfintele locuri din capitala Imperiului Bizantin, apoi s-a îndreptat spre locurile sfinte, stabilindu-se într-o mănăstire de fecioare de pe malul râului Iordan. După o petrecere în sfinte nevoințe, s-a hotărât să revină în locurile

sale natale și întorcându-se a viețuit până la moartea ei, destul de timpurie, într-o mănăstire pe care o întemeiasse în satul ei, Epivat. După trecerea ei la cele cerești, creștinii i-au îngropat sfântul său trup, iar după câteva sute de ani au fost descoperite în chip minunat și așezate în loc de cinste, în biserica ridicată chiar în casa unde s-a născut sfânta. Sfintele ei moaște au făcut nenumărate minuni și au fost alinare multor suflete bântuite de boli, necazuri și năluciri diavolești. Împăratul Ioniță Asan, al românilor și bulgarilor a luat Sfintele moaște ale Cuvioasei Parascheva și le-a pus cu mare alai în biserica mitropoliei din Târnovo. Sfântul Eftimie, episcopul Târnovei a fost cel care a rostit panegiricul în cinstea sfintei, panegiric ce se păstrează până astăzi, în care a lăudat curăția și sfințenia vieții ei, virtuțile și mărimea sufletului său. De aici, după câțiva ani, Sfintele moaște au fost duse la Belgrad pe vremea sultanului Selim II, apoi au peregrinat o vreme prin Țara Românească pentru ca în cele din urmă să fie duse în Constantinopol și așezate în biserica patriarhală de acolo. De aici au fost răscumpărate cu preț de 300 de pungi cu aur de către domnitorul Moldovei, Vasile Lupu, care le-a așezat cu mare alai în biserica Sfinții Trei Ierarhi din Iași în vremea păstoririi mitropolitului cărturar Varlaam, iar în anul 1889 au fost depuse în Catedrala mitropolitană din Iași, ctitoria mitropolitului Veniamin Costachi. Sfintele moaște ale Cuvioasei Parascheva sunt izvor de însănătoșire atât trupească, dar mai ales duhovnicească.

Ce nu poți cumpăra cu bani

Poți cumpăra mâncare, dar nu și pofta de mâncare.
Poți cumpăra perne moi, dar nu și somnul.
Poți cumpăra medicamente, dar nu și sănătatea.
Poți cumpăra multe cărți, nu însă și minte.
Poți cumpăra mulți prieteni, nu însă și prietenia lor statornică.
Poți cumpăra multe desfătări, nu însă și fericirea adevărată.
Poți cumpăra cu bani multe desfătări și lucruri lumești, dar nu poți cumpăra cu ei Împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletului tău!

Mântuitorul Iisus Hristos ne spune care este deosebirea între omul păcătos și omul sfânt. El ne arată că omul sfânt se aseamănă cu Dumnezeu Cel milostiv, Care-i iubește pe oameni, indiferent de atitudinea lor. Mântuitorul a adus în lume o schimbare radicală, pe care mulți oameni o înțeleg cu o anumită dificultate, anume iubirea vrăjmașilor. Nici un legiuitor din istorie nu a poruncit vreodată că trebuie iubiți vrăjmașii omului. Prin aceasta, Mântuitorul aduce o lege nouă, o lege a iubirii absolute, care nu depinde de semenii noștri, ci este o iubire dobândită de creștini din iubirea lui Hristos, Care, pe cruce fiind răstignit, nu Și-a blestemat vrăjmașii, nu i-a pedepsit și nu i-a certat, ci S-a rugat pentru ei zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știi ce faci!” (Luca 23, 34). Noi, de la căderea protopărinților Adam și Eva, avem obiceiul acesta de a face bine celor care ne fac bine și de a face rău celor care ne fac rău. Mântuitorul ne învață că trebuie să facem numai binele. Ni se pare firesc și natural să facem bine celor care ne fac bine, dar nu ni se pare firesc, natural sau normal să facem bine și celor care ne fac rău. Adică, nu ni se pare firesc să-i iubim pe cei care ne urăsc și să dorim binele celor care sunt vrăjmașii noștri. De ce? Pentru că firescul acesta pe care noi îl considerăm natural nu este natura umană creată după chipul lui Dumnezeu Cel milostiv, așa cum a dorit-o Dumnezeu, ci este natura umană coruptă, deteriorată, decăzută și devenită existență egoistă și posesivă, care amestecă binele cu răul. De aceea, Domnul Iisus Hristos vrea să ne arate că numai omul bun, generos și milostiv, în mod constant se manifestă ca fiind creat după chipul lui Dumnezeu Cel bun și milostiv. Numai bunătatea și dărnicia este profund umană, nu răutatea. Răutatea altora memorată în sufletul nostru, devine cu timpul răutatea noastră, boala sufletului nostru, care nu iartă și nu uită răutatea vrăjmașilor. Iubirea față de vrăjmași are ca prim pas, rugăciunea pentru vrăjmași. Ne rugăm pentru ei, dar nu ca să-i pedepsească Dumnezeu sau să-i distrugă, ci ca să-i îndrepte, să le schimbe modul lor de a gândi și de a făptui. Această transformare a răutății vrăjmașilor în bunătate se realizează după rugăciune îndelungată.

Aducerea moaștelor Sfântului apostol Andrei la Iași

Credincioșii ortodocși români sărbătoresc pe data de 13 octombrie, aducerea moaștelor Sfântului apostol Andrei la Iași, păstrate în Mitropolia de Patras din Grecia. În anul 1996, a fost adusă la Iași, de la Catedrala mitropolitană din Patras (Grecia), racla cu capul Sfântului apostol Andrei. Moaștele Sfântului Andrei au fost așezate pentru câteva zile lângă moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva, la Catedrala mitropolitană din Iași. Pentru că aducerea moaștelor Sfântului apostol Andrei a fost o sărbătoare a întregii ortodoxii românești, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat ca, în data de 13 octombrie, să se facă pomenirea aducerii moaștelor Sfântului apostol Andrei la Iași. Pentru prima dată după 2000 de ani, moaștele Sfântului apostol Andrei au fost aduse la Iași, în capitala de credință a Moldovei celei drept-slăvitoare. Acest lucru are mai multe semnificații. Noi suntem creștinați de acest sfânt apostol. Chiar dacă valurile mării sunt potrivnice nouă, corabia Mântuitorului niciodată nu va fi biruită, pentru că el este cel ce a biruit moartea. Împărăția lui este o împărăție veșnică și fără sfârșit și toți care s-au ridicat împotriva Bisericii au sfârșit biruiți. Amin.